

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 140/19
V Lucemburku dne 12. listopadu 2019

Rozsudek ve věci C-363/18
Organisation juive européenne, Vignoble Psagot Ltd v. Ministre
de l'Économie et des Finances

Na potravinách pocházejících z území okupovaných Státem Izrael musí být uveden údaj o území jejich původu, a pocházejí-li tyto potraviny z izraelské osady nacházející se na tomto území, také údaj o této provenienci

Velký senát Soudního dvora v rozsudku ze dne 12. listopadu 2019, Organisation juive européenne a Vignoble Psagot (C-363/18), který se týká výkladu nařízení (EU) č. 1169/2011¹, rozhodl, že na potravinách pocházejících z území okupovaných Státem Izrael musí být uveden údaj o území jejich původu, a pocházejí-li z jedné nebo několika lokalit tvořících izraelskou osadu na tomto území, také údaj o této provenienci.

V původním řízení se jednalo o spor mezi Organisation juive européenne a Vignoble Psagot Ltd na jedné straně a francouzským ministrem de l'Économie et des Finances (ministr hospodářství a financí) na druhé straně ve věci legality vyhlášky, která se týká označování původu zboží pocházejícího z území okupovaných Státem Izrael od června roku 1967 a vyžaduje, aby na těchto potravinách byly uvedeny dotčené údaje. Tato vyhláška byla přijata poté, co Evropská komise zveřejnila Výkladové oznámení k označování původu zboží pocházejícího z těchto území².

Soudní dvůr zaprvé poznamenal, že země původu nebo místo provenience potraviny musí být v souladu s články 9 a 26 nařízení č. 1169/2011 uvedeny, pokud opomenutí takového údaje může uvést spotřebitele v omyl tím, že u nich vyvolá dojem, že tato potravina je z jiné země původu nebo místa provenience, než je její skutečná země původu nebo místo provenience. Kromě toho uvedl, že pokud je údaj o původu nebo provenienci uveden na potravině, nesmí být klamavý.

Zadruhé Soudní dvůr upřesnil výklad pojmu „země původu“³ i výrazů „země“ a „území“ ve smyslu nařízení č. 1169/2011. V tomto ohledu uvedl, že tento pojem je v čl. 2 odst. 3 uvedeného nařízení definován odkazem na celní kodex Unie⁴, který uvádí, že za zboží pocházející z dané „země“ nebo z daného „území“ se považuje zboží, které buď bylo zcela získané v této zemi nebo na tomto území, nebo v uvedené zemi či na uvedeném území došlo k jeho poslednímu podstatnému zpracování nebo opracování⁵.

Pokud jde o výraz „země“, který je opakovaně použit ve Smlouvě o EU a ve Smlouvě o FEU jako synonymum výrazu „stát“, Soudní dvůr uvedl, že k zajištění konzistentního výkladu unijního práva je třeba tomuto výrazu přiznat stejný význam v celním kodexu Unie, a tudíž v nařízení č. 1169/2011. Pojem „stát“ přitom označuje svrchovanou entitu, která v rámci svých zeměpisných hranic vykonává veškeré pravomoci přiznané mezinárodním právem. Pokud jde o výraz „území“,

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 ze dne 25. října 2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 a (ES) č. 1925/2006 a o zrušení směrnice Komise 87/250/EHS, směrnice Rady 90/496/EHS, směrnice Komise 1999/10/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/13/ES, směrnice Komise 2002/67/ES a 2008/5/ES a nařízení Komise (ES) č. 608/2004 (Úř. věst. 2011, L 304, s. 18).

² Výkladové oznámení k označování původu zboží pocházejícího z území okupovaných Izraelem od června roku 1967“ (Úř. věst. 2015, C 375, s. 4).

³ Článek 9 odst. 1 písm. i) a čl. 26 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1169/2011.

⁴ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (Úř. věst. 2013, L 269, s. 1).

⁵ Článek 60 nařízení č. 952/2013.

Soudní dvůr uvedl, že ze samotné formulace celního kodexu Unie vyplývá, že označuje jiné entity než „země“, a v důsledku toho jiné než „státy“. V této souvislosti Soudní dvůr upřesnil, že pokud by byl na potravinách uveden údaj, že Stát Izrael je jejich „zemí původu“, ačkoli tyto potraviny ve skutečnosti pocházejí z území, která disponují vlastním mezinárodním statutem, který je odlišný od statusu tohoto státu, jímž jsou okupovány a pod jehož omezenou jurisdikci jakožto okupující mocnosti ve smyslu mezinárodního humanitárního práva spadají, mohli by být spotřebitelé uvedeni v omyl. Soudní dvůr proto rozhodl, že údaj o území původu dotčených potravin je povinný ve smyslu nařízení č. 1169/2011, aby se zabránilo tomu, že by spotřebitelé mohli být uvedeni v omyl ohledně skutečnosti, že Stát Izrael je na dotčených územích přítomen jako okupující mocnost, a nikoli jako svrchovaná entita.

Pokud jde na třetím a posledním místě o pojem „místo provenience“⁶, Soudní dvůr uvedl, že musí být chápán tak, že odkazuje na jakoukoli konkrétní zeměpisnou oblast v rámci země nebo území původu potraviny, s výjimkou adresy výrobce. Údaj, že potravina pochází z „izraelské osady“ nacházející se na „území okupovaných Státem Izrael“, tak může být považován za údaj o „místu provenience“, pokud výraz „osada“ odkazuje na konkrétní zeměpisné místo.

Kromě toho pokud jde o otázku, zda je údaj „izraelská osada“ povinný, Soudní dvůr nejprve zdůraznil, že osady nacházející se na některých z území okupovaných Státem Izrael se vyznačují tím, že jsou konkrétním vyjádřením politiky přesídlování obyvatelstva, kterou vede tento stát mimo své území v rozporu s pravidly mezinárodního humanitárního práva⁷. Soudní dvůr poté rozhodl, že opomenutí takového údaje, v důsledku kterého je uvedeno pouze území původu, může uvést spotřebitele v omyl. Spotřebitelé totiž nemohou při neexistenci jakékoli informace, která by jim mohla tuto otázku objasnit, vědět, že místem provenience potraviny je lokalita nebo všechny lokality tvořící osadu nacházející se na jednom z uvedených území v rozporu s pravidly mezinárodního humanitárního práva. Soudní dvůr přitom uvedl, že poskytování informací spotřebitelům jim musí na základě ustanovení nařízení č. 1169/2011⁸ umožnit informovaný výběr potravin se zvláštním ohledem nejen na zdravotní, hospodářská, environmentální, sociální a etická hlediska, ale i na úvahy týkající se dodržování mezinárodního práva. Soudní dvůr v tomto ohledu zdůraznil, že takové úvahy mohou ovlivnit rozhodnutí spotřebitelů o koupi.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlášení rozsudku je dostupný na [Europe by Satellite](#) ☎ (+32) 2 2964106

⁶ Článek 9 odst. 1 písm. i) a čl. 26 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1169/2011.

⁷ Článek 49 šestý pododstavec Ženevské úmluvy o ochraně civilních osob za války, uzavřené dne 12. srpna 1949.

⁸ Body 3 a 4 odůvodnění a čl. 3 odst. 1 nařízení č. 1169/2011.